

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **ZAKOV STEEL a. s.**, se sídlem ve Štítině, Ivana Kubince 2, zast. Ing. Markem Piechem, daňovým poradcem, se sídlem v Opavě, Otická 758/19, P.O.BOX 29, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. listopadu 2007, čj. 7204/07-1500-607727, t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání do rozhodnutí správce daně o osvědčení o registraci podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Zastávala názor, že rozhodnutí je nezákonné, neboť jím byla na svých právech zkrácena, a proto se domáhala jeho zrušení.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí o osvědčení o registraci vydal správce daně na základě rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 16. 4. 2007, čj. 43/99 941/2005 - 431 o delegaci místní příslušnosti ke správě všech daní s výjimkou daně z nemovitostí, daně z převodu nemovitostí, daně

-2-

dědické a daně darovací a to s účinností od 21. 6. 2007. Zdůraznil, že postup správce daně byl v souladu s ust. § 33 odst. 16 daňového řádu. K námitce absence odůvodnění rozhodnutí pak ve vazbě na ust. § 32 odst. 3 daňového řádu konstatoval, že u osvědčení o registraci není stanoveno, že musí obsahovat odůvodnění.

K celé věci dále žalovaný konstatoval, že na základě nově uvedených skutečností by místně příslušným správcem daně žalobkyně měl být Finanční úřad v Opavě. Žalovaný však dle ust. § 5 odst. 3 daňového řádu není oprávněn provést delegaci místní příslušnosti, nemůže ani zrušit shora vzpomínané rozhodnutí Ministerstva financí. Doporučil proto žalobkyni podat návrh na delegaci místní příslušnosti.

V podané žalobě žalobkyně uvedla, že proti shora uvedenému rozhodnutí Ministerstva financí samotnou žalobu nepodávala, neboť měla zato, že toto rozhodnutí ještě nezasáhlo do jejich subjektivních práv. Označila je za podkladové rozhodnutí a žádala jeho přezkoumání ve smyslu ust. § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Napadené rozhodnutí považovala žalobkyně za první zásah správního orgánu do jejich veřejných subjektivních práv, v jehož důsledku jí vzniká povinnost dle ust. § 33 odst. 15 daňového řádu pod hrozbou pokuty. Přípustnost žaloby spatřovala rovněž v ust. § 78 odst. 1 s.ř.s., v němž mezi typy nezákonnosti je též zařazeno překročení mezí správního uvážení. Vydání rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti označila za úkon absolutně neplatný.

Napadené rozhodnutí označila žalobkyně za nezákonné, neboť bylo rozhodováno na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, když podkladem pro žádost o delegaci a zjevně jediným listinným důkazem pro rozhodování Ministerstva financí byl údajně úřední záznam z místního šetření ve firmě. Přitom ani ministerstvo ani správce daně neuvádějí, o jakou listinu se jednalo a žádná taková listina se nenacházela ve správním spise. Takový důkaz, získaný bez vědomí žalobkyně, byl dle jejího názoru pořízen v rozporu se zákonem. Zpochybnila přitom údaj uváděný Ministerstvem financí, že podnikatelské aktivity žalobkyně se uskutečňují pouze v Lanškrouně. K tomu navrhla svědeckou výpověď K. K. a L. Ž.. Za lživé pak označila tvrzení, že v Lanškrouně je vedeno a uloženo účetnictví, když toto účetnictví bylo vždy k dispozici v Opavě u daňového poradce. Dále podotkla, že během tří let u ní proběhlo několik místních šetření a ani jedno se neodehrálo v územní působnosti Finančního úřadu v Ústí nad Orlicí. Žalobkyně měla dále zato, že výhodnější musela být pro správce daně její původní místní příslušnost. Vydaná rozhodnutí trpí dle jejího názoru nedostatkem důvodů, když neobsahují jak správní úvahu, tak hodnocení důkazů, takže výrok byl dle jejího názoru v rozporu s odůvodněním. Dále uvedla, že žalovaný se vůbec nezabýval doplněním odvolání ze dne 5. 11. 2007, čímž porušil ust. § 50 odst. 3 daňového řádu, takže rozhodnutí je dle jejího názoru nepřezkoumatelné.

Žalobkyně navrhla ve vazbě na ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušení napadeného rozhodnutí a dále shora vzpomínaného rozhodnutí Ministerstva financí o delegaci místní příslušnosti, kde jí bylo upřeno právo účasti v řízení. Žalobkyně rovněž zpochybnila aplikaci ust. § 32 odst. 3 daňového řádu při vydání rozhodnutí a delegaci místní příslušnosti, spatřovala v tom rozpor s ust. § 36 odst. 1 a 2 a čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když zdůraznila, že rozhodnutí, která nemusí být správcem daně odůvodněna může být dle jejího názoru užito jen zřídka.

Žádala proto soud, aby zvážil soulad citovaného ustanovení daňového řádu s ústavním pořádkem a mezinárodní smlouvou a aby dále zvážil podání návrhu Ústavnímu soudu ČR na jeho zrušení.

V závěrečném návrhu k žalobě, zaslaném soudu v písemné podobě, žalobkyně uvedla, že rozhodnutí o delegaci a následné rozhodnutí o změně místní příslušnosti podléhají soudnímu přezkumu a že ust. § 32 odst. 3 daňového řádu lze považovat za protiústavní (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 143/2005-51). Dále žalobkyně konstatovala, že Ministerstvo financí vydalo dne 14. 2. 2008 nové rozhodnutí o delegaci, na základě něhož byla místní příslušnost žalobkyně ke správě daní delegována zpět na Finanční úřad v Opavě. Tento postup považovala za nesprávný, neboť nebylo zrušeno žádné rozhodnutí, které bylo nezákonné, takže žalobou zmiňovaná nezákonnost stále trvá.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (rozsudek ze dne 28. 2. 2008, čj. 31 Ca 3/2008-27). Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně kasační stížností, na základě níž Nejvyšší správní soud rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 2 Afs 63/2008-60). V rozsudku uvedl, že „před rozhodnutím o kasační stížnosti však došlo v judikatuře k zásadnímu obratu a sjednocení náhledu na charakter rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti správce daně. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 7. 2008, sp. zn. 7 Afs 13/2007 (v době tohoto rozhodnutí dosud nepublikováno) vyslovil, že rozhodnutí o delegaci je rozhodnutím podle § 65 odst.1 s. ř.s. a podléhá soudnímu přezkumu. Z tohoto pohledu byl vadný postup krajského soudu, který žalobu podanou stěžovatelem hodnotil pouze jako žalobu proti rozhodnutí o registraci. Svým obsahem jak výše uvedeno, směřovala i proti rozhodnutí o delegaci. Není podstatné, že žalovaným by zde byl jiný správní orgán. Žalovaným je podle § 69 s. ř. s. ze zákona správní orgán, který rozhodl v posledním stupni; tím je ve vztahu k rozhodnutí o delegaci Ministerstvo financí. Vzhledem k tomu, že k přezkoumání rozhodnutí vydaného tímto žalovaným není Krajský soud v Hradci Králové místně příslušný, bylo na místě podle § 7 odst. 7 s. ř. s. postoupení žaloby v této části soudu věcně a místně příslušnému, jímž je Městský soud v Praze. Jen soud věcně a místně příslušný k projednání žaloby je oprávněn zkoumat včasnost žaloby v této části a věcně posoudit její důvodnost. Pokud tak neučinil krajský soud, nelze mu to vytýkat, neboť jeho povinností to nebylo. Kasační námitka

podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., stejně tak jako námitky směřující proti porušení základních zásad daňového řízení a ústavních práv stěžovatele v řízení o delegaci, jsou ve vztahu ke kasační stížnosti proti napadenému rozsudku zcela nepřípadné, neboť krajským soudem být porušeny nemohly. S ohledem na výše uvedené je však třeba postup krajského soudu ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí o delegaci označit za jinou vadu řízení, která mohla vést k nezákonnému rozhodnutí. Kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je naplněna. Pokud jde o rozhodnutí o registraci podle § 33 odst. 16 daňového řádu, žalovanému i krajskému soudu by bylo možno přisvědčit za situace, že by nebyly kvalifikovaně zpochybněny podmínky pro vydání rozhodnutí. Jediným důvodem pro vydání rozhodnutí o registraci bylo rozhodnutí Ministerstva financí o delegaci ze dne 16. 4. 2007. V době, kdy krajský soud o zákonnosti rozhodnutí o přeregistraci rozhodoval, však bylo toto rozhodnutí o delegaci napadeno žalobou, o níž dosud nebylo věcně a místně příslušným soudem rozhodnuto, a také ještě před rozhodnutím krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí o registraci, bylo ministerstvem vydáno nové rozhodnutí o delegaci vracující správu daní stěžovatele zpět původnímu správci daně. Vzhledem k tomu, že Ministerstvo financí formulovalo své nové rozhodnutí o delegaci ze dne 14. 2. 2008 tak, jako by nově nastaly podmínky pro změnu delegace, bylo by na místě vyčkat v řízení o žalobě proti rozhodnutí o registraci výsledku žaloby směřující proti rozhodnutí o delegaci ze dne 16. 4. 2007. Přesto, že krajský soud je v řízení o žalobě vázán skutkovým a právním stavem v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), nemůže odhlížet od skutečnosti, že formální podmínky pro vydání rozhodnutí neobstojí, pokud rozhodnutí ministerstva financí bude věcně a místně příslušným soudem zrušeno. Jen z tohoto hlediska byla uznána důvodnou kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“

Vázán takto vysloveným závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu postoupil věc místně příslušnému Městskému soudu v Praze a vyčkal jeho rozhodnutí. To bylo vydáno ve formě usnesení dne 30. 9. 2010. Městský soud rozhodl, že návrh žalobkyně byl podán opožděně, a proto jej dle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. odmítl. Usnesení nabylo právní moci.

Krajský soud proto následně nařídil jednání ve věci, v němž pověřená pracovnice žalovaného vznesla námitku nepřislušnosti zdejšího soudu v projednávané věci, neboť v současné době je příslušným správcem daně žalobkyně Finanční úřad v Opavě, kde je i žalobkyně k dani registrována. Zástupce žalobkyně označil námitku za absolutně nesmyslnou. Krajský soud námitku žalobkyně usnesením zamítl a to s odkazem na ust. § 7 s.ř.s., dle něhož je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni. V daném případě žalobkyně podala nepochybně žalobu proti rozhodnutí vydanému žalovaným, tedy Finančním ředitelstvím v Hradci Králové, jehož sídlo je v obvodu zdejšího soudu. Podmínky ust. § 7 s.ř.s. tak byly naplněny.

Zástupce žalobkyně při nařízeném jednání označil napadené rozhodnutí za nezákonné a upozornil, že důsledky registrace jsou velmi závažné, když se

jedná o rozhodnutí konstitutivní. Přitom již v době vydání rozhodnutí musel správce daně nepochybně vědět, že vychází z chybně zjištěného skutkového stavu věci. Pověřená pracovnice žalovaného k věci uvedla, že až doby vydání napadeného rozhodnutí nebyl žalovaný povinen své rozhodnutí odůvodňovat a ke změně judikatury došlo až po jeho vydání. Odkázala dále na obsah veřejného registru podnikajících osob, z něhož vyplynulo, že žalobkyně měla provozovny již 2. 4. 2004.

Krajský soud pak znovu přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu právního s.ř.s. a dospěl opět k závěru, že žaloba není důvodná.

Z podkladů předložených žalovaným ve správním spise vyplynulo, že Ministerstvo financí rozhodlo dne 16. 4. 2007 o delegaci místní příslušnosti ke správě všech daní (s výjimkou blíže specifikovaných) s odůvodněním, že vlastní podnikatelské aktivity žalobkyně se uskutečňují v Lanškrouně a zde je také vedeno účetnictví. Následně vydal Finanční úřad v Ústí nad Orlicí dne 28. 6. 2007 osvědčení o registraci s přidělením registračního čísla. Rozhodnutí o delegaci bylo napadeno žalobou, kterou však Městský soud v Praze pro opožděnost odmítl. Předmětné rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti tak nebylo soudem zpochybněno.

Při hodnocení zákonnosti postupu správce daně i žalovaného vycházel krajský soud především z ust. § 5 a § 33 daňového řádu. Podle § 5 odst. 3 daňového řádu na návrh daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může správce daně vyššího stupně nadřízený oběma správci daně delegovat místní příslušnost ke správě daně na jiného, pokud shledá důvody takového návrhu opodstatněnými. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek. Ustanovení § 33 odst. 16 daňového řádu ukládá správci daně povinnost vydat nové osvědčení o registraci s vyznačením dne platnosti přeregistrace vždy, když dojde ke změně místní příslušnosti u daňového subjektu, a to v důsledku změny jeho sídla nebo bydliště či z jiného důvodu. V posuzované věci správce daně rozhodl podle § 33 odst. 16 daňového řádu, neboť došlo u žalobkyně ke změně místní příslušnosti z tzv. „jiného důvodu“, tj. v důsledku rozhodnutí ministerstva o delegaci místní příslušnosti na jiného správce daně. Dané rozhodnutí nebylo ani v řízení o řádných či mimořádných prostředcích, ani v řízení soudním zrušeno ani změněno. Postup správce daně a potažmo žalovaného shledal krajský soud zákonným, odpovídající požadavkům daňového řádu.

Podkladem pro vyslovení tohoto závěru bylo rovněž stanovisko Nejvyššího správního soudu uvedené ve shora vzpomínaném rozsudku a následný postup zdejšího soudu, který po vyloučení věci k samostatnému projednání ji postoupil k rozhodnutí místně příslušnému Městskému soudu v Praze. Jeho odmítnutí návrhu pro opožděnost znamená, že o věci týkající se rozhodnutí Ministerstva financí o delegaci místní příslušnosti ze dne 16. 4. 2007 již bylo soudem rozhodnuto, takže ve smyslu závazného postupu stanoveného Nejvyšším správním soudem již zbývalo, aby zdejší soud rozhodl ve věci dotýkající se rozhodnutí žalovaného o osvědčení o registraci ze dne 13. 11. 2007, což tímto rozsudkem učinil.

Zákonnost postupu žalovaného nezpochybnily ani další žalobní námitky. Jednalo se o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, když žalobkyně dospěla k názoru, že nebylo reagováno na její odvolací námitku vznesenou v doplnění odvolání dne 5. 11. 2007 spočívající v návrhu, aby žalovaný přezkoumal rovněž zákonnost podkladového procesního rozhodnutí ministerstva financí o změně místní příslušnosti. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný, ač velmi zkrácenou formou, na tuto námitku reagoval, když v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí ministerstva není oprávněn zrušit. Žalobní námitku proto krajský soud nepovažuje za důvodnou a dodává, že citované rozhodnutí vydané jiným subjektem nemohlo být předmětem přezkumu v dané věci vyvolaného použitím řádného opravného prostředku proti rozhodnutí správce daně. Požadavek žalobkyně by znamenal popření zásad použití řádných i mimořádných opravných prostředků, tím spíše, když každé rozhodnutí bylo vydáno jiným orgánem. Stejnému požadavku, tedy zrušení rozhodnutí v přezkumném soudním řízení, nemohl z naznačených důvodů vyhovět ani krajský soud. Žalobkyně mylně označila rozhodnutí Ministerstva financí za podkladové. S tímto návrhem se krajský soud neztotožnil. Odkaz žalobkyně na ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. považuje za nepatřičný, neboť dané ustanovení umožňuje soudu zrušit podle okolností i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Z daných skutkových okolností je jednoznačně patrné, že rozhodnutí nebylo vydáno orgánem nižšího stupně, daná zákonná úprava tudíž soudu neumožňuje toto rozhodnutí zrušit. O žalobě proti tomuto rozhodnutí rozhodl, na základě postoupení věci dle pokynu Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze.

Za nedůvodnou označil krajský soud rovněž námitku týkající se aplikace ust. § 32 odst. 3 daňového řádu, neboť jak žalobkyně v podané žalobě, tak Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, hodnotí nedostatek odůvodnění rozhodnutí pouze ve vztahu k rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti. Jak již bylo shora konstatováno, toto rozhodnutí není předmětem soudního přezkumu před zdejším soudem.

Žalobu proto musel jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

-7-

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

V Hradci Králové dne 28. února 2011

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu